

»TÄYDELLISTÄ RANTALUKEMISTA, TÄYNNÄ SALAISUUKSIA
JA MONIMUTKAISIA YSTÄVYYSSUHTEITA.»

–*Cosmopolitan*

Jennifer Weiner

Sinä kesäsi

Suomentanut Virpi Vainikainen • WSOY

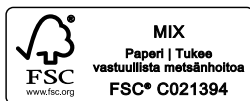
Jennifer
Weiner

*Sinä
kesänä*

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Dorothy Parkerin runon suomentanut Hannu Tarmio (1998).

Sitaatin Yeatsin runosta suomentanut Aale Tynni (1966).

Sitaatit Henrik Ibsenin näytelmästä *Nukke koti*
suomentanut Lauri Sipari (2018).

Sitaatin Edward Goreyn kuvakertomuksesta *Kalmanmurun kakarat* suomentanut Teemu Manninen (2012).

Englanninkielinen alkuteos

That Summer

Copyright © 2021 by Jennifer Weiner, Inc.

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Original publisher: Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

Suomenkielinen laitos © Virpi Vainikainen ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-50223-5

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Carolyn Reidin muistolle

VILLIHANHET

Ei ole pakko olla kiltti
Ei ole pakko kontata katumusharjoituksena
kilometrikaupalla aavikkoa.
Kunhan antaa ruumiinsa, sen pehmoisen eläimen,
rakastaa mitä se tahtoo.
Puhu minulle epätoivosta, omastasi, ja minä puhun omastani.
Sillä aikaa maailma kulkee kulkuaan.
Sillä aikaa aurinko ja kirkkaana helmeilevä sade
siirtyvät yli maisemien,
yli preerian ja metsän,
yli vuorten ja jokien.
Sillä aikaa villihanhet selkeissä, sinisissä korkeuksissaan
kääntyvät taas kotiin.
Kuka sitten oletkin, vaikka kuinka yksin,
maailma on sinun mielikuvitustasi varten,
se huutaa sinulle niin kuin hanhet, kovaa ja kiihkeästi –
ilmoittaa aina uudestaan,
minne sinä tässä maailmassa kuulut.

MARY OLIVER

I'm just a girl in the world.
That's all that you'll let me be.

GWEN STEFANI, "JUST A GIRL"

Prologi

Sinä kesänä hän on viidentoista vanha, pohdiskeleva kirjaton, jonka ruskeita silmiä reunustavat pitkät ripset ja jonka kroppa ja pitkiksi venähtäneet raajat eivät vielä tunnu aivan omilta. Hän asuu rivitalossa Etelä-Bostonissa isän, äidin ja kahden sisaren kanssa ja käy stipendin turvin yksityiskoulua, jossa hän saa enimmäkseen hyviä arvosanoja mutta äidinkielestä ja kuvaamataidosta kiitettäviä. Hän haaveilee rakastumisesta.

Eräänä päivänä äiti tulee töistä Bostonin yliopistolta, missä hän työskentelee sihteerinä englannin laitoksella, ja hänellä on uutisia. Yhdellä laitoksen professoreista on kaksi pientä lasta, ja tämä nainen, tohtori Levy, etsii kesäksi lapsenhoitajaa huvilalleen Cape Codiin. Diana voisi sopia tehtävään.

Isä vastustaa ajatusta. »Diana on liian nuori olemaan koko kesän poissa kotoa», hän sanoo. »Pyörii siellä vain kaikkien lellittyjen hienostopenikoiden kanssa ja palaa kotiin nenä pystyssä.»

Diana ja äiti rupeavat yhteisvoimin kääntämään isän päätä. Äiti puhuu Dianan tulevaisuudenunelmista ja opiskelusta joiden kartuttamisesta, kuinka hänellä olisi nyt tilaisuus viettää joka päivä aikaa oikean, ilmielävän kirjailijan kanssa ja kuinka tohtori Levyn tarjoamat 1500 dollaria kattaisivat seuraavan kouluvuoden kustannukset enemmän kuin hyvin. Diana

puolestaan lukee kaikki Cape Codiin sijoittuvat kirjat mitä käsiinsä saa ja maalailee isälleen kuvia niemen puhtaista, kullanhoitoisista hiekkarannoista ja kumpuilevista dyyneistä, joiden lomassa lymyilee karpalokosteikkoja ja runoilijoiden mökkejä. Hän loihtii mielikuvia ostereiden ja voisulaa tiukkuvien hummereiden merellisistä mauista, suolaveden rypistämin sormin syötävistä simpukoista ja aurinkopäivien päätteeksi nautittavista jäätelötötteröistä. Joululahjaksi hän antaa isälle komean valokuvakirjan ja pidättää henkeään, kun isä selaa näkyviin kuvia Provincetownista ja sen Commercial Streetillä korkokengissään patsastelevista, melkein kaksimetrisistä drag queeneista, jotka ovat kauniimpia kuin useimmat naiset, mutta isä vain pyörittää päätään ja naurahtaa. *Jopas jotakin.*

Vanhemmilleen Diana ei kerro, että eniten hän odottaa sitä mitä sisaret ovat hänelle kertoneet omista kesätöistään – millaista on olla ensimmäistä kertaa omillaan, vapaana nauttimaan auringosta, rantanuotioista, pojista.

»Sinä pääsisit vielä hienoon taloon», Julia sanoo ja nyripistää pisamaista nenäänsä muistellessaan Hyannisissa sijaitsevaa yksikerroksista, homeelta haisevaa kesämökkiä, jossa oli itse piikkonut yhden kesän kolme vuotta sitten ja joutunut nukkumaan samassa huoneessa lasten kanssa ja jakamaan ainoan kylpyhuoneen koko perheen kanssa. »Ja vielä Trurossa», Kara huokaa. »Mikä säkä.» Sisariltaan Diana saa joululahjaksi keltaiset bikinit. Ne eivät ole pallokuoiset eivätkä aivan pikkupikku-pikkuiset niin kuin laulussa, mutta tarpeeksi pienet kuitenkin kirvoittamaan isästä paheksuvan murahduksen ja nostamaan äidin suupielet tietävään, jotenkin salamyhkäiseen hymyyn.

Diana sovittaa niitä kylpyhuoneessa ja nousee ammeen reunalle nähdäkseen vartalostaan mahdollisimman paljon pesualtaan yläpuolen peilissä, kääntelee ja vetää vatsaa sisään ja murehtii reisissään luikertelevia arpijuovia. Hän on

viidentoista vanha eikä häntä ole koskaan suudeltu, mutta hän tietää, että Cape Codissa – Capessa, kuten on tapana sanoa – vietetyn kesän jälkeen olisi toisin.

Kun vanhemmat lopulta antavat hänelle luvan lähteä, hän on niin iloinen että rutistaa heitä kumpaakin ja hokee »Voi kiitos kiitos kiitos!»

Hän saa mummoltaan sata dollaria rahaa – »tarvitsethan sinä uutta kampetta» – ja lähtee äidin kanssa ostoksille. Yhdessä he koluavat Nordstromin ja Filene’sin poistotangot. Joululahjabikiniin lisäksi Diana pakkaa mukaansa sinisen kokouimapuvun varsinaista uimista varten, farkkukankaaisen sortsihaalarin ja valkoisesta brodyrikankaasta tehdyn hellemekon, jossa on olkaimina vain kapeat, solmittavat nauhat. Mukaan lähtevät myös *Hyppy ajassa*, *Puu kasvaa Brooklynnissä*, Stephen Kingin novellikokoelma ja *Avalonin usvat*. Hän uskoo tuttujen, moneen kertaan luettujen kirjojen olevan lohduksi ja miettii, tuntuvatko ne toisenlaisilta, kun ne lukee uudessa paikassa.

Hänen hoitolapsensa ovat Sam ja Sarah, nelivuotiaat kaksoset. Heidän isänsä, herra Weinberg, on jonkinlainen asianajaja, joka viettää viikot Bostonissa, tulee Capeen perjantaisin iltapäivällä ja lähtee taas maanantaiaamuna. Tohtori Veronica Levy – »sano Ronnie vain» – on ihka oikea kirjailija ja väitellyt tohtoriksi romantiikan ajan runoilijoista Britanniassa, samasta aiheesta, jota hän myös opettaa yliopistossa. Tohtori Levy on kirjoittanut kolme romaania, joista yksi – kertomus naisesta, joka ottaa ja lähtee onnettomasta avioliitostaan – filmattiin kymmenen vuotta sitten. Elokuva ei ollut mikään kassamagneetti, mutta kaapelikanavilla sitä esitetään edelleen. »Ihmettelen vieläkin, kuinka hyvin se kirja myi», tohtori Levy kertoo ajaessaan pitkin kuutostietä, Easthamin liikenneympyrän läpi ja edelleen kohti Provincetownia. Kaistat vähenevät, ja lopulta tie on vain tumma nauha, joka mutkittelee kohti

maailman laittaa. »Yleensä naiset haluavat lukea onnellisia loppuja. Minulla kävi tuuri.»

Dianalta pääsee haltioitunut hengähdys, kun he kääntyvät ratisevalle, simpukankuorimurskalla päällystetylle pihatielle ja hän näkee talon, kolme kerrosta lasia ja hopeanharmaata setrilautaa. »Tämä on keikaustalo, ylösalaisin rakennettu», tohtori Levy sanoo ja kehottaa Dianaa tutustumaan paikkoihin. »Lapset saavat auttaa minua kantamaan tavaroita».

Diana menee sisään, haistelee talviteloilla olleen talon hie-
man ummehtunutta ilmaa. Pohjakerroksessa on kaksi makuu-
huonetta, joista kumpaankin kuuluu oma kylpyhuone, WC
välissään. Huoneista suurempi, jonka seinillä on kehystettyjä
sormivärimaalauksia ja aakkosjulisteita, on varattu kaksosille,
ja pienempi, jonka pienen parivuoteen kokoisella sängyllä
on sinivihreäraidallinen peite, kuuluu Dianalle. Hänen
kylpyhuoneessaan – *hänen kylpyhuoneessaan!* – on lattia
marmorilaattaa ja seinät valkoista kaakelia, ja sekä lattiassa
että pyyhetelineessä on lämmitys. Kylppäri säihkyi puhtaut-
taan, se näyttää melkein käyttämättömältä. Järjestellessään
vähäistä kosmetiikkaansa Diana hymyilee niin että poskia
särkee.

Seuraavassa kerroksessa on vielä kaksi makuuhuonetta,
joista suuremman sängystä ja kylpyhuoneen ammeesta näkee
kummastakin merelle. Ylin kerros on yhtä suurta tilaa, toisessa
päässä on avokeittiö ja ruokailutila, toisessa avara oleskelu-
tila. Lattiasta kattoon ulottuvista ikkunoista virtaa valoa, ja
dyyneille ja ulapalle antavien näkymien äärellä tuntuu kuin
seisoisi laivan kannella. Joka puolella on terasseille aukeavia
liukuovia – keittiöstä pääsee grillaus- ja ruokailuterassille, toi-
sen kerroksen makuuhuoneista oleskeluterassille ja olohuo-
neesta puolikuun muotoiselle näköalaterassille. Dianalla on
mukana kamera, perheen yhteinen Pentax, ja hän aikoo ensi
tilassa pyytää tohtori Levyä ottamaan hänestä kuvan täällä,

jotta äiti ja siskot näkevät, millainen hänen majapaikkansa on ja miten hyvin kaikki sujuu.

»Mitä pidät?» tohtori Levy huutaa keittiöstä.

»Ihanin talo mitä olen eläissäni nähnyt», Diana menee ilmoittamaan, ja tohtori Levy hymyilee ilahtuneen ja hieman hämillisen näköisenä.

»Kun olin suurin piirtein sinun ikäisesi, minun vanhempani ostivat pikku mökin näiltä dyyneiltä, täältä vähän pohjoiseen. Suurimman osan kesästä he pitivät sitä vuokralla, mutta joka vuosi me vietimme siellä kaksi viikkoa itsekin, koko perhe. Minulla on Trurosta hyviä muistoja. Haaveilin aina ostavani täältä talon ja tuovani omat lapseni tänne kesiksi.» Tohtori Levy hyräilee itsekseen purkaessaan ostoksia hymyhuulin, nuoremman – ja onnellisemman – näköisenä kuin aamulla Bostonista lähdettäessä.

Dianan päivät löytävät pian kesäisen rytmin. Hänen työaikansa on aamukahdeksasta iltapäiväkolmeen, maanantaista perjantaihin. Herätyskello soi puoli kahdeksalta, jotta hän ennättäisi käydä suihkussa ennen kuin rupeaa huolehtimaan kaksosten aamurutiineista: hampaiden pesusta, petien petaamisesta ja aamupalasta, johon kuuluu aina tuoreita hedelmiä. Kolme kertaa viikossa tohtori Levy ajaa heidän kanssaan heti aamusta Gull Pondille, naapurikunta Wellfleetin puolella pitkän hiekkatien päässä sijaitsevalle pikku järvelle. Jääkauden aikoinaan kovertamassa järvessä on kirkas vesi ja valkoinen hiekkapohja, ja sen ympärillä kasvaa vehmasta lehtimetsää. Muutamia laitureita työntyy rannoilta veteen. Ihmisiä meloo kanooteilla tai luovii purjeveneillä pitkin poikin järveä. Pikkulapsia kahlaillee matalassa rannassa ja painaa kasvoja veteen puhaltaakseen kuplia, kun uimaopettaja käskee. Teini-ikäiset ottavat aurinkoa laiturilla.

Tohtori Levy valtaa heille paikan rantamännyn juurelta ja auttaa Dianaa valmistelemaan kaksoset uimakouluu varten.

Sam on laiha poika, joka lespaa vielä vähän. Hän inhoaa aurinkovoiteen tuntua iholla ja kitisee ja kiemurtelee minkä kerkiää. Sisko suhtautuu asioihin tynnemmin ja antaa pitkämielisesti Dianan taputella paksua valkoista rasvaa nenälleen ja poskilleen. »Älä ole vauva«, hän nuhtelee veljeään kädet puuskassa.

Tohtori Levy potkaisee sandaalit jalasta ja riisuu rantakaapunsa männynoksalle. Koruttomassa mustassa kokouimpuvussaan hän kahlaa vyötärövesille ja kastautuu sitten uppeuksiin, vesi valuu pitkin hartioita ja selkää, kun hän nousee. Ensikastautumisen jälkeen hän heittäytyy uimasilleen ja lähtee kroolaamaan rennosti ja rauhallisesti kohti vastarantaa.

»Mitä jos puolivälissä alkaa väsyttää? Tai vetää suonta?« Diana kysyy. Tohtori Levy miettii ja menee sitten vähän syllisen näköiseksi.

»Pitäisi tosiaan hankkia sellainen uimapoiju«, hän sanoo puoliksi itsekseen. Sitten hänen katseensa kirkastuu ja hän sanoo: »Olen kyllä aika hyvä uimari. Oikeasti, ainoa, mitä tuolla pitää pelätä, ovat näykkijäkilpikonnat. Ja kerran keskellä järveä tunsin, kun jokin pyyhkäisi jalkaa. Se oli varmaan vain kala tai jokin vesikasvi, mutta kiljaisin kuin kauhuelokuvassa.«

Tohtori Levyn ihossa on samanlaisia venymäärpia kuin Dianalla, myös rinnoissa. Silmien ympärillä on hienonhienoja ryppyjä, silmänaluset ovat tummat. Useimpina päivinä hän pitää tukkaansa ponnarilla eikä näytä huomaavan, tai välittävän, jos se on säkkärässä. Hänen hymynsä on ystävällinen ja naurunsa herkässä, ja herra Weinberg katsoo häntä yhä kuin kaunista naista. Hyvä äitikin hän on, tyyni ja kärsivällinen, eikä koskaan huuda lapsilleen (on tosin varmaan helpompi olla tyyni ja kärsivällinen, Diana arvelee, kun on joku auttamassa melkein koko päivän).

Gull Pondilla, sillä aikaa kun lapset ovat uimakoulussa ja heidän äitinsä uimassa järven poikki, Diana istuskelee rannalla muiden lastenhoitajien, au parien ja kotiapulaisten kanssa.

Alicia, jolla on lyhyt, kerroksittain leikattu tukka ja kaukana toisistaan olevat ruskeat silmät, kurvikas vartalo ja kullanuskean iho, työskentelee Dextereillä. Edellisesän rouva Dexter oli viettänyt kolmen lapsensa ja Alician kanssa vuokrahuvilassa Nantucketissa. »Älkääkään edes kysykö Nantucketista», Alicia puuskahtaa ja kampa hiuksia sormillaan pois silmiltä. »Pelkkiä valkoisia ja laihoja ihmisiä. Melkein kuin lihavilta olisi pääsy kielletty koko saarelle, niin kuin ne käännytettäisiin suoraan lautalta. Tunsin itseni hirviöksi!» hän sanoo, ja toiset tytöt vakuuttavat kilpaa, ettei hän ole lihava. Maeve, pitkä, kalpea ja pisamainen irlantilainen, jolla on punainen tukka ja luisevat polvet, hoitaa Doneganien vauvaa. Edellisesänä Maeve oli ollut töissä Moby Dick'sissä, kuutostien varrella olevassa kuppilassa, ja asunut asuntolassa yhdessä kolmekymmenen muun irlantilaistytön kanssa, jotka olivat tulleet kesätöihin Cape Codin kärjen hotelleihin ja ravintoloihin. Maeve pitää edelleen yhteyttä Moby Dick'sin väkeen ja tietää heidän bileensä ja nuotioitansa, ja hän vakuuttaa muille tytöille, että nämä ovat tervetulleita liittymään seuraan.

Marie-Francoise on Driscollien au pair, ja Kelly työskentelee Lathropeilla, joilla on iso huvila samoilla dyneillä kuin tohtori Levyn perheellä. Kelly auttaa kodinhoidossa ja kaitsee Lathropien lastenlapsia silloin kun nämä ovat käymässä.

Diana, tohtori Levy ja lapset ovat rannalla melkein joka päivä aamupäivän lopulta iltapäivän alkuun, joko järvellä tai meren äärellä Corn Hillin hiekkarannalla, missä laineet liplattavat lempeinä. Tohtori Levy kiertää hiekkiaan päivänvarjon ja keinuttelee sitä kunnes se seisoo tukevasti tuulessa, ja Diana levittää kaksosten iholle paksult aurinkorasvaa ennen kuin voitelee omat olkansa ja selkänsä selvästi kevyemmin Coppertonella, jota hänellä on laukussaan. Tohtori Levy sonnustautuu isoon punavalkoiseen aurinkohattuun ja istuu kansituoliin jättikokoisen jääteen ja romaanin tai *People*-lehden kanssa (ja

joskus, Diana on huvittuneena huomannut, hän on kätkenyt juorulehden romaanin suojiin). Perjantaisin herra Weinberg liittyy seuraan ja tuo heille myöhäiseksi lounaaksi voileipiä Jamsilta, kaupungin keskustan kioskimyymälästä, tai paistettuja ostereita ja ranskalaisia Wellfleetin PJ'siltä. »Voi että, ei pitäisi», tohtori Levy sanoo ja napsii herra Weinbergin ranskalaisia, kun lapset nousevat vedestä.

»Ruoki minua niin kuin linnunpoikasta!» Sam sanoo.

»Ruoki minua niin kuin eläintarhan eläintä!» sanoo Sarah.

Diana nauraa ja syöttää heille narujuuston suikaleita tai kylmää, paloiteltua melonia tai pepperonia pudottaen makupalat ylhäältä päin heidän auki odottaviin suihin. Joinakin päivinä Lewis Brothersin jäätelöauto saapuu lounaan jälkeen rannalle. Sen kuljettaja, parrakas ja rennosti hymyilevä nuorimies, astuu oliivinvihreästä ajopelistään ja töräyttää muovitorvea yhden ainoan kerran, ja lapset ryntäävät riemusta kiljuen vedestä mankumaan vanhemmiltaan rahaa. Tohtori Levy antaa aina. »Ei saa kertoa isille», hän sanoo kaivaessaan lompakkoa kassista antaakseen Dianalle kaksikymppisen. »Jos siellä on sitä minttukeksinmakuista, toisitko minulle pikarissa ihan pienen pallon?»

Kahteen mennessä lapset ovat väsyksissä. Yhdessä tohtori Levyn kanssa Diana kerää viltit ja pyyhkeet, muovilapiot ja simpukankuorilla täytetyt ämpärit. Diana paimentaa lapset ulkosuihkuun ja huuhtelee käsisuihkulla niin vartalot kuin uimapuvutkin, käskee lasten ensin nostaa kädet pystyyn, sitten kurottaa ne varpaisiin niin että jokainen hiekanjyvä saa kyytiä.

Suihkun jälkeen on päivänokosten aika. Diana huolehtii lapset taas pukeisiin ja panee heidät nukkumaan. Yleensä he simahtavat saman tien, auringon ja touhuamisen uuvuttamina. Sen jälkeen Dianalla on omaa aikaa. »Nauti olostasi!» tohtori Levy sanoo sohvannurkastaan tai keittiösaarekkeen äärestä. »Nähdään päivällisellä.»

Joskus Diana ottaa olohuoneen täpötäydestä kirjahyllystä jotain luettavaa. Avatessaan kirjan hän haistaa suolaisen meren, paperin ja kosteuden. Joskus hän asettuu merelle antavalle terassille kirjoittamaan päiväkirjaa, kuvailemaan järveä tai merenlahtea tai rantaa, iltaruskon värejä taivaalla tai Maeven puheenparren sointia. Joskus hän maalaa – hänellä on mukana vesiväripakkaus ja akvarellipaperia, ja hän on monesti kokeillut ikuistaa auringonlaskuja ja merimaisemaa.

Useimmiten hän kuitenkin sonnustautuu bikineihinsä, lisää aurinkovoidetta olkapäille ja laskeutuu rantaan vievät kuudet portaat. Ensimmäiset kaksi viikkoa hän kävelee takaisin Corn Hillin rannalle, levittää pyyhkeen ja istuu auringossa kuunnellen lasten ja vanhempien iloista kailotusta, kannettavista radioista raikuvaa musiikkia ja enemmän tai vähemmän kärsivällisiä ohjeita, kun joku isä koettaa opettaa lapsiaan purjehtimaan jollalla tai lennättämään leijaa. Joskus joku hänen lapsenhoitajaystävistään osuu myös paikalle, ja he vaihtavat juoruja työnantajaperheistään. Diana kuulee, kuinka Marie-Francoise oli ollut vähällä saada potkut, kun rouva Driscoll oli yllättänyt hänen huoneestaan pojan, ja kuinka Kelly eräänä lauantai-iltana oli nähnyt Provincetownissa ikkunan läpi herra Lathropin istumassa Squealing Pigissä sylikkään naisen kanssa, joka ei todellakaan ollut rouva Lathrop.

»Mitä sinä aiot tehdä?» Diana kysyy silmät lautasina, ja Kelly sanoo: »Isäntä antoi minulle neljäkymmentä dollaria, jotta unohtaisin nähneeni mitään.» Kelly kohauttaa olkapäitään ja toteaa: »Minulla on näköjään tosi huono muisti.»

Kerran Diana ajaa iltapäivällä pyörällä aina Provincetowniin asti, melkein viisitoista kilometriä pitkin rannikkotietä. Hän pyöräilee ohi valkoisten, vihreiden ikkunaluukkujen somistamien Flower Cottage -mökkien, joista jokaisella on jonkin kukan nimi, ohittaa kaksi motellia ja mökkikylät Truron ja Provincetownin välillä. P-towniin päästyään hän lukee

pyöränsä kirjaston telineisiin ja suuntaa Commercial Streetille. Hän yrittää olla tuijottamatta drag queeneja ja livahtaa liikkeeseen, jossa myydään hieromasauvoja ja liukuvoiteita ja nahkavaljaita, makukondomeja ja vaikka mitä. Vitriinikaapissa lukkojen takana on lasidildoja ja penisrenkaita ja anaalihelmiä. Hän nojaa niin lähelle, että lasi sumenee hengityksestä, ja koettaa järkeillä, miten ja missä eri vempaimia käytetään ja mitä ne tekevät. Kukaan poika ei ole häntä koskaan koskettanut, ja kotona, siskon nukkuessa alle metrin päässä, hän ei kehtaa kosketella itseään.

Mutta täällä hänellä on oma huone ja siinä lukittava ovi, ja hänen kylpyhuoneessaan on käsisuihku, jonka voi viedä jalkojen väliin ja jonka voimakkuutta ja painetta voi säätää kunnes hän värisee ja huohottaa palavissaan laattoja vasten jäsenet hervottomina ja vesi on muuttunut kuumasta lämpimäksi ja edelleen kylmäksi. *Nautin kesästä täysillä*, hän kirjoittaa postikortteja kotiin. *Täällä on todella hauskaa!*

Eräänä iltapäivänä hän haluaa käydä katsomassa, näkyisikö Lathropien taloa rannasta käsin, laskeutuu portaat ja lähtee vastakkaiseen suuntaan, kohti Great Hollowin rantaa. Hänellä on joululahjabikinit yllään ja ohut kultaketju oikeassa nilkassa, hiukset ovat auki ja laskeutuvat olkapäille. Aurinko lämmittää ihoa, kun hän kahlailee matalikossa, ja mutuparvia singahtelee hänen jaloissaan kuin ohikiitäviä varjoja.

Hän on kuullut Great Hollowin rannasta Kellyltä ja Maeveltä. Sinne kerääntyvät sekä nuoret englantilaiset ja irlantilaiset ravintoloiden kesäyöntekijät vapaa-ajallaan että lomailevat amerikkalaisteinit. Rannalle on pystytetty lentopalloverkko, ja kannettavat stereot luukuttavat eri radioasemia, olut virtaa ja joskus kiertää jointtikin.

»Täällä!» Dianan katse haravoi rantaa, ja lopulta hän näkee Maeven heiluvan käden. Maevella on vihreä, jalanteistään hyvin korkealle uurrettu kokouimapuku, ja punaiset hiukset

ovat ranskalaisella letillä, josta irronneita suortuvia kihartuu poskille. Hän esittelee seurassaan olevat pojat: Fitz ja Tubbs ja Stamper ja Poe. »Ovatko ne teidän oikeat nimenne?» Diana kysyy, ja pojat purskahtavat nauruun.

»Me ollaan Emlen Academyn miehiä», tiedottaa yksi heistä, mahdollisesti Poe.

»Älä välitä noista», Maeve toteaa irkkuaksentillaan. »Kusi-päitä kaikki.» Hän antaa Dianalle oluen, ja Diana maistelee sitä samalla kun yksi pojista avaa rantapyyhkeen ja levittää sen lennokkaasti hiekalle. Pojalla on siniset bermudat, tummia kiharoita peittää Red Sox -lippis. Sinisen T-paidan etumuksessa lukee EMLEN. Hänellä on tasaiset, hyvin valkoiset hampaat. Rintakarvat jatkuvat juovana alaspäin kohti sortsien vyötärönauhaa. Diana kohottaa katseensa ja näkee pojan tarkkailevan häntä. Hän punastuu, mutta poika vain hymyilee.

»Kelpaako alusta?»

Diana toivoo näyttävänsä sulokkaalta istuutuessaan, hän tuntee pojan katseen, toivoo, että olisi älynnyt panna huulipunaa tai edes vähän ripsaria. Ainoa kosmetiikka, mitä hän on Cape Codissa kasvoilleen laittanut, on aurinkovoide. Mutta hän on ruskettunut kullanhohtoiseksi, ja hänen hiuksensa kiiltävät kuin kastanjan kuori. Hän ei väistä pojan katsetta vaan suoristaa selkensä ja näprää bikiniensä olkainta.

»Kerro kaikki itsestäsi», poika sanoo.

Diana nauraa vaikei olekaan varma, vitsaileeko poika. »Kuka sinä olitkaan?»

»Minä olen Poe», poika vastaa. »Mistä olet kotoisin?»

Diana kertoo olevansa Bostonista ja työskentelevänsä lapsenhoitajana. Poika kertoo päässeensä juuri Emlen Academysta ja vuokranneensa yhdessä muutaman luokkakaverin kanssa pari mökkiä Beach Roadin mutkaa reunustavista Flower Cottageista viettääkseen viimeisen yhteisen kesän ennen kuin kaikki jatkaisivat kuka mihinkin yliopistoon.

Romaaneista ja kaverien puheista Diana tietää, että hänen pitäisi nyt kuunnella ja imarrella poikaa, esittää kysymyksiä ja pitää hänet äänessä. Mutta tämä poikapa haluaakin kuulla hänestä. Onko suurkaupungissa hauska asua? («Siellä on meluisaa», Diana sanoo ja kertoo, ettei vieläkään voi käsittää, miten hiljaisia Cape Codin yöt ovat ja miten kirkkaasti tähdet loistavat mustalla taivaalla.) Millä luokalla hän on? («Kymppillä», hän sanoo ja toivoo että poika luulisi hänen jo päässeen kymmenenneltä luokalta; oikeastihan hän vasta aloittaa syyskuussa.) Mikä on hänen lempiaineensa? (Äidinkieli tietysti.) Mitä hän aikoo tehdä high schoolista päästyään?

»Lähden opiskelemaan», hän vastaa. »Ehkä Smithiin tai Mount Holyokeen. Kumpaankin collegeen hän tarvitsisi stipendin, mutta tohtori Levy, joka on itse käynyt Smithin, sanoo, ettei ajatus ole lainkaan mahdollon ja on luvannut auttaa Dianaa hakemusesseiden kanssa, kunhan se aika koittaa.

»Entä sen jälkeen?» Poe kysyy.

»Voisin alkaa vaikka opettajaksi.» Tämä vaikuttaa realistisemmalta ja vähemmän rämäpäiseltä kuin tunnustaa haluavansa taiteilijaksi tai kirjailijaksi. »Pidän lapsista.» Se ei pidä paikkaansa – ei oikeasti – mutta sellaista tämä poika ehkä haluaa häneltä kuulla.

»Lapsissa on tulevaisuus», poika lausuu naama peruslukemilla ja hymyilee, kun Diana nauraa. Jutellessaan he ovat kumpikin kaivaneet jalkansa hiekkaan. Diana katsoo, kun Poe kauhaisee hienoa hiekkaa kouraansa ja antaa sen valua hitaasti hänen nilkalleen. Hän tuijottaa noruvia hiekkajyväsiä. Poe ei edes kosketa häntä, mutta silti ele tuntuu intiimimmältä kuin mikään mitä kukaan poika on hänelle koskaan tehnyt. Jonkin aikaa tuntuu kuin hän olisi unohtanut, kuinka hengitetään.

Kun hiekka on valunut loppuun, Poe kääntyy katsomaan aurinkoa, silmät sirrillään. »Pitäisi lähteä.»

»Sama juttu.»

»Mutta oli hauska tavata.»

»Samat sanat.» Dianasta tuntuu kuin hän kuulisi sisältä, niin kuin hänen sisikuntansa käpertyisi kasaan kuin suolattu etana ajatuksesta, että tämä päättyisi tähän, kun Poe lausahtaa puolihuolimattomasti: »Ehkä nähdään täällä huomenna?»

Diana nyökkää. »Huomenna», hän sanoo. Hänen nilkkaansa kihelmöi vieläkin. Paluumatkalla hän tuntee itsensä kauniiksi ja säkenöiväksi, pitkäksi ja vahvaksi, kun tuuli puhaltaa hiuksiin ja aurinko lämmittää olkapäitä, ja illalla hän nukahtaa pojan kuva mielessään.

Seuraavalla viikolla hän ja Poe tapaavat joka iltapäivä Great Hollowin rannalla. »Ohoi!» Poe huutaa nähdessään hänen tulevan, ja hänen sydämensä paisuu rinnassa ja räpyttelee kuin pikkulintu. Kerran Poe kysyy, onko hänellä jano, ja kun hän nyökkää, tarjoaa vesipulloa, jonka kyljessä lukee EMLÉN. Hän painaa huulensa pullonsuulle samaan kohtaan, missä pojan huulet ovat olleet, melkein kuin suudelmaan, ja niellesään hän tuntee pojan katseen suullaan ja kaulallaan.

Heidän keskustelunsa on etupäässä läpänheittoa, selaista kuin kiusoittelevan isonveljen kanssa. Poe kysyy, onko hänellä ollut koskaan poikaystävää (ei ole) tai joko hän on autokoulussa (ei vielä). Kerättyään kaksi päivää rohkeutta Diana kysyy, seurusteleeko Poe, ja tämä kertoo tapailleensa erästä tyttöä koko viimeisen lukuvuotensa talven ja kevään, mutta päättäneensä yhdessä tämän kanssa lopettaa suhteen heti päättäjäistanssiaisten jälkeen, jotta he kumpikin voisivat jatkaa vapaina yliopistoon.

»Kaipaatko häntä?» Diana kysyy. Poe kasaa taas hiekkaa hänen päälleen, kourallisen kerrallaan, kunnes hänen jalkate-ristään näkyy enää muodoton möhkäle säärtien päässä.

»Toki», Poe vastaa ja katsoo sitten häntä, katsoo suoraan silmiin. »Juuri nyt ei tosin haittaa yhtään olla sinkku.»

Diana tietää, ettei ole kaunis, ei samalla tavalla kuin Marie-Francoise, jolla on korkeat poskipäät ja siniharmaat silmät, ei samalla tavalla kuin latinakoulun Tess Finnegan, jolla on täydellinen tiimalasivartalo ja tummanruskeat, ristiselkää hipovat kiharat. Mutta kun Poe katsoo häntä, hänelle tulee säihkyvä olo, ikään kuin hän olisi auringon lämmittämä marja, sisimpänsä mehukas malto heti ohueksi pingottuneen ihon alla.

Joskus hän havahtuu ajatukseen, ettei hän tiedä Poesta juuri mitään. Paitsi että tämä on komea ja tekee mielellään kepposia ja että muut emleniläispojat pitävät häntä johtajanaan. Diana tietää, tai vaistoaa, että poika on varakkaasta perheestä. Poe kulkee nahkaisissa purkkareissa, Brooks Brothersin paidoissa ja Lacosten uimahousuissa, ja hänen lähellään Diana aistii laadukkaita tuoksuja.

Hän ei tiedä, mitä Poe tekee iltaisin, kun hän itse on kämpillä ja lukee tai katsoo kulttuurikanavan brittisarjoja ja syö jäätelöä mukista. Ehkä Poe käy bileissä tai Provincetownin baareissa, tapalee ehkä muita, vanhempia tyttöjä. Diana pohdii, mitä Poe mahtaa hänestä ajatella, näkeekö tämä hänessä pikkusiskon vai potentiaalisen tyttöystävän? Entä mitä mahtaa tapahtua, kun kesä päättyy?

Joka hetki, kun he eivät ole yhdessä, Poe täyttää hänen ajatuksensa. Hän ajattelee poikaa, kun makuuhuoneen ovi on lukossa ja hän vie vesisuihkua jalkojensa väliin tai koskettaa itseään sormenpäillä, ensin lempeästi, sitten kiihkeämmin, kunnes haukkoo henkeä ja tärisee. Kotipuolen pojat vaikuttavat nyt lapsilta, vasta luonnoksilta niistä ihmisistä, joita heistä ajan mittaan tulisi. Poe on valmis muotokuva, loppuun saakka maalattu viimeistä yksityiskohtaa myöten. Yöllä sängyssä Diana palauttaa mieleensä, kuinka Poen paidan kangas kiristyy hartioita vasten, muistaa kyynärvarsien hennon karvoituksen ja polvitaiteiden kalpeat kuopat. Hän kuvittelee, miltä tuntuisi, jos Poe vetäisi hänet niin lähelle että hänen päänsä

»KESÄ EI OLISI KESÄ ILMAN JENNIFER WEINERIN UUSINTA ROMAANIA.»

- Marie Claire

Daisyllä on menestyvä yritys ja kaunis koti Philadelphian vihreässä lähiössä – kaikki hyvin siis. Toisaalta hänellä on ongelmia teini-ikäisen tyttärensä ja yhä etäisemmän aviomiehensä kanssa, työ tuntuu yhdentekevältä ja osoitekirja on täynnä tuttavuuksia, ei ystäviä. Kun Daisy alkaa saada sähköposteja, jotka on selvästi tarkoitettu jollekulle toiselle, alkaa tapahtua. Kuka on tämä Diana, jonka upea elämä kuulostaa täydelliseltä? Naiset tapaavat ja ystävystyvät, ja pian käy ilmi, ettei heidän tapaamistaan suunnitellutkaan silkka kohtalo.

Jennifer Weinerin

(s. 1970) romaaneja on myyty maailmanlaajuisesti yli 11 miljoonaa kappaletta 36 eri maassa. Hänen kirjansa nousevat järjestään ykkösiksi *The New York Timesin* bestsellerlistalla, ja lehti onkin nimittänyt hänet »kesäkirjojen kiistattomaksi kuningattareksi.» Weiner asuu Philadelphiassa perheensä kanssa.

9 789510 502235

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50223-5